

Frédéric Gros, filòsof; reflexiona sobre el fet de caminar

VICTOR-M. AMELA

IMA SANCHÍS

LLUÍS AMIGUET

Compliré el mig segle: encara tinc molt de temps per caminar. Sóc parisenc. Professor de pensament polític (Universitat París XII). Casat, dos fills. Pessimista d'esquerres. Crec que hem d'aprendre a desobeir. Sóc agnòstic, és a dir obert a totes les religions

“El caminant és un rebel que camina cap a si mateix”

ANA JIMÉNEZ

També s'escriu amb els peus?

Nietzsche deia que quan llegeixes un text sobre filosofia la pregunta que has de fer a l'autor és si sap caminar.

Per què?

Vol dir que qui pensa ho ha de fer sense ser presoner de la seva cultura, dels seus llibres, de les seves referències.

Cal allunyar-se de l'escriptori.

Sí, perquè els llibres d'aquells autors presoners de les seves parets, lligats a les seves cadires –opinava Nietzsche–, són indigestos i pesats. Les seves reflexions neixen de la compilació d'altres llibres sobre la taula. Per pensar lliurement s'ha de fer a l'aire lliure, lleuger, com el caminant.

Caminar és més que un parèntesi...

Sí, per molts autors sortir a caminar és molt més que una manera de relaxar-se, de descansar de la feina intel·lectual; és molt més que una simple pausa. És l'element mateix de la seva creació i la condició de la seva escriptura. La relació entre el caminar i la filosofia és molt forta i molt antiga.

Nietzsche buscava inspiració pujant muntanyes.

Al darrere d'això hi ha la idea que pensar és anar a dalt de tot, adoptar un punt de vista sobre les coses que no és desinterès ni menyspreu sinó simplement agafar altura per entendre la innervació de les coses.

Perspectiva d'àguila.

Caminar és buscar l'energia primigènia.

Vostè també té la sensació que en moviment es pensa millor?

Crec, com van apuntar molts pensadors (Nietzsche, Rousseau i fins i tot Montaigne, que s'havia construït el seu propi deambular), que la dinàmica corporal comporta una dinàmica espiritual molt rica.

Estar inactius ens ensopeix?

El pensament que en resulta és molt més estàtic. En canvi, quan camines la noció més destacada és la de disponibilitat (tornes a estar disponible, sobretot per a tu mateix) i la llibertat de pensament.

Què significa, això?

Que et vénen les idees precisament perquè no les busques, i són idees lleugeres i fràgils que convé apuntar.

Per caminar no hi ha res millor que la companyia d'un bon gos amic.

La veritat és que caminar amb deu persones és com constituir una petita societat que es

Respirar

Ha unit dues passions: la filosofia i les grans caminades, i el resultat ha estat *Andar, una filosofia* (Taurus), assaig que ens descobreix com els grans filòsofs i pensadors es posaven a caminar per pensar i crear en llibertat. Rousseau, Thoreau, Nietzsche o Gandhi avorrien la ciutat i es desplaçaven a llocs on la llibertat es podia respirar a ple pulmó. Caminar, interpreta Gros, és una ruptura respecte al caos, el soroll del món i les tensions i converses internes; és la construcció d'una bombolla d'aire. Caminar té a veure amb l'espiritualitat, el retrobament amb un mateix, la rebel·lia, el fet de pensar per un mateix, la humilitat, i ha estat el camí de grans revolucions.

desplaça, tornem a alimentar el motor de la societat, el que Rousseau en deia el terrible motor de la comparació.

Si les xiruques del veí són millors?

Sí, i amb aquests condicionants socials el caminar es perd.

Caminar és parlar amb un mateix?

Sovint, en la vida quotidiana, quan treballes tens una relació amb tu mateix tensa que ve del fet que ens imposem reptes continus.

Caminar calma les tensions.

...De manera que et trobes en companyia de tu mateix però d'una manera molt més tranquil·la, i això és el que jo en dic el plaer de retrobar-se un mateix.

Abans ha associat caminar a llibertat.

Crec que caminar ens dona l'oportunitat de descobrir una llibertat nova. En el nostre món quotidià, marcat per la tecnologia, la llibertat s'entén com l'accessibilitat i la multiplicitat de tria immediata.

Avui la llibertat és facilitat.

I està associada essencialment a la velocitat. L'home modern és l'*Homo connecticus*, i el caminar ens procura el plaer d'alliberar-nos dels imperatius de la velocitat i escapar de la idea mateixa d'identitat.

De la temptació de ser algú?

Sí, de tenir un nom i una història. Ser algú ens serveix a les reunions mundanes en què ens dediquem a parlar de nosaltres mateixos i ens obliguem a ser fidels a aquest retrat de nosaltres mateixos.

Cosa ben pesada, és cert.

La llibertat de quan es camina és la de no ser ningú, un simple animal que avança. Arriba un punt que no saps quanta estona ha passat i trobes que podries continuar així dies i dies. Tant és on vas, o l'hora que és, o qui ets. Tant se val el teu nom, l'edat que tens, la feina que fas..., tot perd consistència.

S'assembla a la felicitat.

Sí, però s'allunya d'aquesta felicitat que avui predomina, la de l'excitació. Té a veure amb l'alegria de la senzillesa, del contemplar, la plenitud, la serenitat. No es tracta d'una tasca d'introspecció, de construir-se una identitat personal ni de plantejar-se la pregunta de qui sóc, és més aviat la construcció d'una bombolla d'aire.

Què li ha donat, el fet de caminar?

El caminant és un rebel que camina cap a si mateix. Caminar és un lloc per reinventar-se, i intueixo que per aprendre a desobeir-se a un mateix.

I què vol dir, això?

He de caminar molt per poder-li respondre. Però el que vull dir és que la societat ens pressiona molt perquè siguem nosaltres mateixos, i això que ser un mateix no és una cosa gaire interessant, és avorridíssim.

S'ha d'intentar ser algú altre?

Sí, ser diferent, ser millor, tot un repte lúdic que ens convida a créixer.

IMA SANCHÍS

Avui 21.30 h

D'Artagnan y los tres mosqueteros

Una de les adaptacions més recents del clàssic d'Alejandro Dumas

8tv
Oberta a tothom